

James Patterson

Gerechtigheid

Vertaald door Waldemar Noë

2016

AMSTERDAM

PROLOOG

I feel pretty...

HOOFDSTUK EEN

Terwijl het lichaam in de badkuip ondergedompeld lag, nam Coco – die slechts een zwartzijden slipje en zwarte avondhandschoenen droeg – een kijkje in de enorme inloopkast. De getrainde blik ging langs de merkkleding; allemaal mooie kleren, zeker, maar het was niet wat Coco zocht.

Haute couture. Subtiële avondkleding. Coco werd als een magneet naar de dramatiek en de verleidelijkheid van deze elegante creaties getrokken. De kennersblik en de sierlijke vingers inspecteerden een muiskleurige strapless avondjurk van Christian Dior, vervolgens een witte Gucci-jurk met rugdecolleté.

Coco vond de ontwerpen schitterend. Maar de uitvoering was niet zo strak en de afwerking niet zo precies als je zou mogen verwachten van jurken waar een prijskaartje van tienduizend dollar of meer aan hing. Zelfs in de wereld van de haute couture was het pure vakmanschap aan het verdwijnen, men kende de oude technieken niet meer. Jammer. Schandalig. Een aanfluiting, zoals Coco's reeds lang overleden moeder gezegd zou hebben.

Toch verdwenen de beide jurken voor toekomstig gebruik in een kledinghoes.

Coco duwde meer jurken opzij, op zoek naar die ene die eruit sprong, die ene die een diepe ontroering teweegbracht, die ene waarvan je zou zeggen: 'O. Ja. Dit is mijn droom. Mijn fantasie. Zo wil ik er vanavond uitzien!'

De zoektocht eindigde bij een cocktailjurk van Elie Saab. Maat

zesendertig. Perfect. Diep indigo, zijde, mouwloos, met een open decolleté en een diamantvormige uitsparing op de rug. Hij was waanzinnig retro, late jaren vijftig, vroege jaren zestig, en hij leek rechtstreeks afkomstig uit de garderobe van *Mad Men*.

Don Draper zou er zeker als een raket voor zijn gegaan.

Coco giechelde, maar er was eigenlijk niets grappigs aan. Het was een legendarische creatie, het soort dat elk gesprek in een driesterrenrestaurant of een exclusieve nachtclub deed verstommen – plekken die door beroemde sterren en de rijken der aarde werden gefrequenteerd. Zo'n zeldzame jurk die zijn eigen spanningsveld leek te creëren, en die binnen een straal van honderd meter wellustig gestaar van mannen en afgunstige vrouwenblikken opleverde.

Coco nam hem uit het rek en liep naar de passpiegel aan de andere kant van de inloopkast om ervoor te blijven staan en zichzelf een keurende blik toe te werpen. Lang, slank; het gezicht van een covergirl en de majestueuze houding van een ballerina. Coco zag de amandelvormige bruine ogen en de gave huid. Voeg hier de geringste suggestie van borsten en de smalle, jongensachtige heupen aan toe en je begreep niet waarom dit verleidelijke wezen geen hit op catwalks van Parijs tot Milaan was. Waarom was de wereld zo hard?

Coco keek even vol frustratie naar het enige wat dit gedroomde leven van supermodel in de weg zat. Ondanks de band waarmee het achter het zwartzijden slipje verborgen bleef, leed het geen enkele twijfel dat Coco een man was.

HOOFDSTUK TWEE

Coco wilde zijn make-up niet bederven en trok de Elie Saab voorzichtig over zijn gladde, kale hoofd en zijn vrouwelijke schouders. Hij bad vurig dat de jurk zo zou vallen dat er geen enkel bewijs van zijn mannelijkheid te zien zou zijn.

Zijn gebed werd verhoord. Toen Coco de stof om zijn heupen gladstreek, zag hij eruit als een oogverblindende vrouw – zelfs met zijn kale hoofd.

Hij vond een stel simpele zwarte kousen en trok ze voorzichtig aan. Daarna liep hij naar de schoenenrekken bij de spiegel. Na tweehonderd paar stopte hij met tellen.

Was Lisa soms een reïncarnatie van Imelda Marcos?

Hij lachte en koos voor een paar zwarte naaldhakken van Sergio Rossi. Ze knelden nogal bij zijn tenen, maar ja, wie mooi wil zijn moet pijn lijden. Dat wist iedere vrouw.

Coco trok de riempjes strak aan; balancerend op de naaldhakken begaf hij zich in de gigantische slaapkamer. Hij negeerde het schitterende decor en liep direct naar de kaptafel, waar een enorme bijoutheriedoos op stond.

Nadat hij enkele sieraden had afgekeurd, vond hij een set oorbellen met parels uit Tahiti en een bijpassende halsketting van Cartier, die de jurk afmaakte zonder hem te overheersen. Zoals zijn moeder altijd zei: eerst je hoofddoel, daarna de bijzaken.

Hij deed de oorbellen in en pakte de Fendi-shopper die hij eerder bij de kaptafel had neergezet. Hij duwde het poloshirt, de

spijkerbroek en de loafers opzij en pakte er een ovaalvormige doos uit.

Coco nam de deksel eraf, en daar lag de pruik. Hij was meer dan vijftig jaar oud, maar hij verkeerde nog in perfecte staat. Het asblonde, menselijke haar was weelderig en niet verschoten. Elke lok had zijn natuurlijke glans, veerkracht en volume behouden.

Hij ging aan de kaptafel zitten en zocht in de shopper tot hij een strip dubbelzijdige tape vond. Er lag een schaar op de kaptafel en hij knipte de tape in vier stukjes van tweeënhalve centimeter. Met zijn tanden trok hij een van de lange avondhandschoenen uit.

Hij trok aan één kant van de stukjes tape de papiertjes eraf, die hij in de shopper liet vallen. Daarna plakte hij de stripjes op zijn schedel; een op zijn kruin, de tweede iets boven de haargrens en de laatste twee boven de oren.

Nadat hij de handschoen weer aan had gedaan, nam Coco de pruik uit de doos. Hij keek in de spiegel en zette de pruik op. Hij zuchtte tevreden.

In Coco's ogen zag de pruik er nog steeds zo indrukwekkend uit als de eerste keer dat hij hem had gezien – tientallen jaren geleden. Hij was gestyled door een beroemde vakman die het haar een middenscheiding had gegeven, de achterkant had opgeknipt en de zijkanten naar voren toe langer liet, zodat de voorste lokken aan beide kanten het langst waren. Doordat het de kaaklijn volgde en net boven de parelketting eindigde, omsloot het kapsel Coco's gezicht in de vorm van een traan.

Coco was opgetogen over het resultaat. Hij deed lipstick op en glimlachte verleidelijk naar de vrouw die hem aanstaarde.

'Je ziet er heerlijk uit vanavond, schatje,' zei hij verrukt. 'Je bent een kunstwerk.'

Nadat hij zijn spiegelbeeld nog een knipoog had gegeven, stond Coco op en begon te zingen: *'I feel pretty, oh so pretty. I feel pretty and witty and...'*

Terwijl hij zong, viel zijn kennersblik nogmaals op de bijou-teriedoos; hij viste er een paar opvallende sieraden uit waar smaragden in waren verwerkt. Coco stopte ze in de shopper en liep terug naar de inloopkast. Hij duwde een rek met gestreken overhemden opzij om een kluis met een numeriek toetsenbord te onthullen.

Zonder erover na te hoeven denken toetste Coco de cijfercode in en opende de kluis, die tot zijn grote genoegen vier vuisthoge stapels van vijftigdollarbiljetten bevatte. Hij hevelde het geld over naar de shopper en sloot de kluis. Vervolgens zette hij de tas met inhoud op de bodem van de kledinghoes, ritste deze dicht en zwaaide hem over zijn schouder.

Toen hij de inloopkast uit liep, nam hij een set sleutels mee. Hij zag een geometrische Badgley Mischka Alba-clutch, die hij van de plank graaide. Wat een mazzel!

Hij stopte de sleutels erin.

Terug in de slaapkamer aarzelde hij een moment. Toen liep hij weer naar de gigantische badkamer en riep: 'Lisa, schatje, ik moet er nu echt vandoor.'

Coco hield zijn hoofd scheef en keek met weemoedige interesse naar de brunette in de badkuip. Lisa's dode turkooizen ogen puilden uit hun kassen, en haar gebotoxte lippen stonden wijd open, alsof haar kaken van elkaar waren getrokken toen de Bose-radio het water raakte. Toch vreemd dat in deze tijd van geavanceerde technologie en aardlekschakelaars elektriciteit en badwater genoeg waren om een hart te doen stilstaan.

'Ik moet zeggen, vriendin, ik had eerlijk gezegd niet verwacht dat je zo'n goede smaak zou hebben,' zei Coco tegen het levenloze lichaam. 'Na een korte inspectie van je garderobe ben ik tot de conclusie gekomen dat je genoeg geld had en dat je het goed hebt besteed. En zal ik je eens wat zeggen, Lisa? Zelfs als lijk ben je beeldschoon. Bravo, schatje. Bravo.'

Coco blies haar een kus toe. Hij draaide zich om en verliet de badkamer.

Hij liep doelbewust door de villa en bereikte via de wenteltrap de hal. Het was het eind van de middag in Florida; de ondergaande zon wierp een gouden gloed door de ramen en verlichtte een olieverfschilderij dat aan de muur tegenover hem hing.

Coco vond dat de kunstenaar Lisa in al haar glorie had weten te vereeuwigen. Ze was vastgelegd op het hoogtepunt van haar vrouwelijke kracht, rijpheid en elegantie. Dat zou niemand ooit kunnen veranderen. Vanaf deze dag zou Lisa de vrouw op het schilderij zijn, en niet het stoffelijk overschot dat boven in de badkuip lag.

Nadat hij door de voordeur naar buiten was gegaan, liep hij over de rondlopende oprit. Het was eind juni en verzengend heet in Florida. Maar hier, zo vlak bij de oceaan, waaide een briesje dat het zeer aangenaam maakte.

Hij liep de oprit af langs Lisa's perfect onderhouden tuin – weelderige tropische kleuren en de geur van bloeiende orchideeën. Wilde papegaaien kakelden vanuit hun nesten in de palmboomen. Hij drukte op een knop en het hek zwaaide open.

Coco liep over straat en passeerde grote villa's met keurige gazons. Hij genoot van het getik van de naaldhakken op het trottoir en van het gevoel van de ruisende zijden jurk op zijn zijdezachte heupen.

Na tweehonderd meter stopte hij bij een zeldzame oude sportwagen, een donkergroene Aston Martin DB5-cabriolet. De Aston had betere tijden gekend en was aan een grote beurt toe, maar Coco hield van de auto zoals een onzeker kind zijn dekentje koestert en het meesleept tot het simpelweg uit elkaar valt.

Hij stapte in en zette de tas op de passagiersstoel. Hij stak de sleutel in het contact en draaide hem om, de motor sloeg aan. Nadat hij de kap had laten zakken, zette hij de Aston in de eer-

ste versnelling om in de rustige straat weg te rijden.

Ik zie er schitterend uit, dacht Coco. En het zal een geweldige avond worden in mijn paradijs, Palm Beach. Met romantiek en een beetje mazzel. Ik kan het nu al voelen.

Zoals mijn moeder altijd zei: ‘Als een dame mooie kleren, romantiek en een beetje mazzel heeft in haar leven, dan doet de rest er niet meer toe.’

DEEL EEN

Starksville

HOOFDSTUK 1

Ik begon gejaagd adem te halen toen ik het verkeersbord zag waarop stond dat het nog zestien kilometer was naar Starksville, North Carolina. Mijn hart begon sneller te kloppen en ik werd door een duister en benauwend gevoel bevangen.

Mijn vrouw Bree zat naast me in de Ford Explorer, en ze moest het gemerkt hebben want ze vroeg: ‘Gaat het wel, Alex?’

Ik probeerde het gevoel van me af te schudden en zei: ‘Thomas Wolfe, een groot schrijver uit North Carolina, schreef eens dat je nooit meer terug kunt gaan. Ik vraag me af of het waar is.’

‘Waarom kun je nooit meer teruggaan, pap?’ vroeg Ali, mijn bijna zevenjarige zoon, vanaf de achterbank.

‘Het is een uitdrukking,’ zei ik. ‘Als je bent opgegroeid in een dorp en naar de grote stad bent verhuisd, dan zal het nooit meer hetzelfde zijn als je teruggaat. Dat wordt ermee bedoeld.’

‘O,’ zei Ali en hij boog zich weer over het spelletje waar hij op zijn iPad mee bezig was.

‘Ben je er nooit meer terug geweest, pap? Niet één keer?’ vroeg mijn vijftienjarige dochter Jannie, die sinds Washington DC nauwelijks iets had gezegd.

‘Nee,’ antwoordde ik, en ik wierp een blik in de achteruitkijkspiegel. ‘In geen... Hoelang, Nana?’

‘Vijfendertig jaar,’ zei mijn oma Regina Cross, die over de negentig was. Ze zat tussen mijn kinderen in op de achterbank en rekte haar nek uit om iets van de omgeving te kunnen zien.

‘We hebben met de hele familie contact gehouden, maar het is er nooit van gekomen om een keer terug te gaan.’

‘Tot nu dan,’ zei Bree. Ik voelde haar blik op me rusten.

Mijn vrouw en ik zijn allebei rechercheurs van de DC Metropolitan Police, en ik wist dat ik door een professional werd bekeken.

Ik had weinig zin om de ‘discussie’ op te rakelen die we de afgelopen dagen hadden gevoerd, dus ik zei resoluut: ‘De hoofdinspecteur vond dat we er een tijdje tussenuit moesten, en het bloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan.’

‘We hadden naar het strand kunnen gaan,’ zei Bree met een zucht. ‘Weer naar Jamaica.’

‘Ik hou van Jamaica,’ zei Ali.

‘Deze keer gaan we naar de bergen,’ zei ik.

‘En hoelang moeten we daar blijven?’ jammerde Jannie.

‘Zolang als het proces van mijn neef zal duren,’ antwoordde ik.

‘Maar dat kan wel een maand zijn!’ riep ze uit.

‘Misschien niet,’ zei ik. ‘Misschien ook wel.’

‘Maar pap, hoe moet ik nou in godsnaam in vorm blijven voor de najaarswedstrijden?’

Jannie is een getalenteerde hardloopster, en sinds ze eerder deze zomer een belangrijke wedstrijd heeft gewonnen, is het trainen een obsessie voor haar geworden.

‘Je kunt twee keer per week met een selectieteam uit Raleigh meetrainen,’ zei ik. ‘Ze komen speciaal naar de atletiekbaan van de middelbare school om op deze hoogte te trainen. En je coach heeft gezegd dat het goed voor je is om op zo’n hoogteniveau te trainen, dus alsjeblieft, nu niets meer over je training. We hebben het voor je geregeld.’

‘Hoeveel droogteniveau is er dan in Starksville?’ vroeg Ali.

‘Hoogteniveau,’ corrigeerde Nana Mama, die vroeger lerares Engels en conrectrix op een middelbare school was geweest. ‘Het wil zeggen op hoeveel meter hoogte iets zich boven zeeniveau bevindt.’

‘We zitten daar op minstens zeshonderdtien meter boven zee-niveau,’ zei ik, en ik wees over de weg naar de vage bergcontouren. ‘Nog hoger dan die bergkammen daar.’

Jannie zweeg enige tijd en zei toen: ‘Is Stefan onschuldig?’

Ik dacht aan de aanklacht. Stefan Tate was een gymleraar die ervan beschuldigd werd dat hij de dertienjarige Rashawn Turnbull had gemarteld en vermoord. Hij was ook de zoon van mijn moeders zus en...

‘Pap?’ vroeg Ali. ‘Is hij onschuldig?’

‘Scootchie denkt van wel,’ antwoordde ik.

‘Ik mag Scootchie graag,’ zei Jannie.

‘Ik ook,’ zei ik, en ik wierp een zijdelingse blik op Bree. ‘Dus als ze belt, dan kom ik.’

Naomi ‘Scootchie’ Cross is de dochter van mijn overleden broer Aaron. Jaren geleden, toen Naomi rechten studeerde aan Duke University, werd ze ontvoerd door een sadistische moordenaar die zich Casanova noemde. Ik was zo gelukkig haar te vinden en te bevrijden; de beproeving smeedde een band tussen ons die tot op de dag van vandaag voortduurt.

We reden langs een smal veld rechts van ons dat vol mais stond, aan de linkerkant bevond zich een vervallen pijnbomenplantage.

Diep in mijn geheugen herkende ik de plek, en ik voelde me onpasselijk worden omdat ik wist dat er na het maisveld een bord zou verschijnen waarop ik verwelkomd werd door het stadje dat me zoveel verdriet had bezorgd – een plek die ik mijn hele leven lang probeerde te vergeten.

HOOFDSTUK 2

Ik herinnerde me de aankondiging – die de begrenzing van mijn ongelukkige jeugd vormde – als een verschoten, houten constructie die door kudzu was overwoekerd. Maar tegenwoordig stond er een redelijk nieuw metalen bord, met reliëfletters en vrij van enig onkruid.

WELKOM IN STARKSVILLE, NC

POPULATIE: 21.010

Na het bord passeerden we twee verlaten fabriekspanden. Rondom de vervallen bakstenen gebouwen – raamloos en half ingestort – stonden hekwerken met VERBODEN TOEGANG erop. Ik moest diep in mijn geheugen graven, maar ik herinnerde me dat de eerste een schoenenfabriek was geweest, en dat in de tweede beddengoed werd vervaardigd. Ik wist dat omdat mijn moeder in de laatste werkte toen ik klein was. Dat was voordat ze zich overgaf aan sigaretten, drank, drugs en, uiteindelijk, longkanker.

Ik wierp een blik in de achteruitkijkspiegel en zag aan mijn grootmoeders samengeknepen gezicht dat zij ook door herinneringen aan mijn moeder werd geplaagd – haar schoondochter – en misschien dat ze ook aan mijn vader dacht, haar overleden zoon. We reden langs een vervallen winkelcentrum dat ik me niet kon herinneren en daarna langs de gevel van een oude supermarkt, die ik direct herkende.

‘Als mijn moeder me een stuiver gaf, dan ging ik daarheen om snoep of een Mr. Pibb te kopen,’ zei ik terwijl ik naar de winkel gebaarde.

‘Een stuiver?’ zei Ali. ‘Kon je toen voor een stúiver snoep kopen?’

‘Wij vonden dat toen nog heel wat, jongeman,’ zei Nana Mama.

‘Wat is een Mr. Pibb?’ vroeg Bree, die in Chicago is opgegroeid.

‘Een frisdrank,’ zei ik. ‘Ik geloof dat het pruimensap met koolzuur is.’

‘Dat lijkt me smerig,’ zei Jannie.

‘Nee, het is best wel lekker,’ zei ik. ‘Het is een beetje zoals Dr. Pepper. Mijn moeder hield ervan. En mijn vader ook. Weet je nog, Nana?’

‘Hoe zou ik dat ooit kunnen vergeten?’ Mijn oma zuchtte.

‘Hebben jullie gemerkt dat jullie nooit hun namen noemen?’ zei Bree.

‘Christina en Jason,’ zei Nana Mama kalm. Ik wierp weer een blik in de achteruitkijkspiegel en zag hoe treurig ze opeens keek.

‘Hoe waren ze?’ vroeg Ali, die nog steeds op zijn iPad bezig was.

Voor de eerste keer in tientallen jaren voelde ik verdriet over het verlies van mijn ouders. Ik zei niets.

Maar mijn oma zei: ‘Het waren prachtige mensen met een hoop problemen, Ali.’

‘Er komt een trein aan, Alex,’ zei Bree.

Ik keek voor me en ik zag lichten knippen en spoorbomen omlaaggaan. Er bevonden zich nog twee auto’s en een bestelbusje voor ons. Ik stopte en we zagen de goederenwagons langzaam voorbij denderen.

Ik zag beelden van mezelf voorbijkomen – hoe oud was ik, acht, negen? – waarin ik langs dezelfde spoorlijn rende, maar dan verderop, in de bossen bij ons huis. Het was een regenachtige nacht,

en om de een of andere reden was ik erg bang. Waarom was dat?

‘Kijk, er zitten mensen op de trein!’ zei Ali, mijn gedachten onderbrekend.

Er zaten inderdaad twee personen op een goederenwagon; een was Afro-Amerikaans, de andere blank. Ze waren achttien, negentien, of misschien begin twintig. Toen de wagon de spoorwegovergang naderde, gingen ze net zitten, hun benen over de rand van de container, alsof ze zich opmaakten voor een lange reis.

‘Mannen die op goederentreinen meereizen, noemden we vroeger hobo’s,’ zei Nana Mama.

‘Ze zijn wel erg goed gekleed voor hobo’s,’ merkte Bree op.

Terwijl de wagon passeerde zag ik wat Bree bedoelde. Ze hadden allebei hun baseballpet achterstevoren op, en verder zag ik zonnebrillen, koptelefoons, modieuze korte broeken, zwarte t-shirts en glimmende hoge basketbalschoenen. Ze schenen iemand in de auto voor ons te herkennen, want ze maakten beiden een begroeting met drie opgestoken vingers. Aan de bestuurderskant van de auto verscheen een arm, waarna dezelfde groet volgde.

En toen waren ze weg, en niet lang daarna ook de rest van de trein, op weg naar het noorden. De spoorwegbomen gingen omhoog. De lichten stopten met knippen. De twee auto’s sloegen rechts af, ik moest remmen toen het busje links afsloeg bij een bord waar CAINE FERTILIZER CO. op stond.

‘Bah,’ zei Ali. ‘Wat is dat voor lucht?’

Ik rook het ook en zei: ‘Ureum.’

‘Je bedoelt als in pis?’ zei Jannie vol walging.

‘Dierenpis,’ zei ik. ‘En waarschijnlijk ook dierenpoep.’

‘Mijn god, wat hebben we hier te zoeken?’ zei ze kermend.

‘Waar logeren we?’ vroeg Ali.

‘Naomi heeft iets geregeld,’ zei Bree. ‘Ik hoop maar dat er airconditioning is. Het zal zo’n tweeëndertig graden zijn, en die stank komt deze kant op.’

Ik wierp een blik op het dashboard. ‘Het is zesentwintig graden, we zitten hier hoger.’

Mijn gevoel wees me de weg. Hoewel ik me geen enkele straatnaam kon herinneren, kende ik de weg in het stadje alsof ik er gisteren nog was geweest en niet vijfendertig jaar geleden.

Het oude centrum stamde uit het begin van de negentiende eeuw en was om een rechthoekig plein heen gebouwd. Tegenwoordig bleek er een standbeeld van kolonel Francis Stark op te staan. Hij was een lokale held van de Amerikaanse Burgeroorlog, tevens de zoon van de stichter – aan wie het stadje zijn naam had te danken. Je zou Starksville als pittoresk kunnen omschrijven. Er stonden nog veel oude gebouwen van vóór de Burgeroorlog, waarvan sommige uit baksteen waren opgetrokken – net als de fabrieken aan de rand van de stad.

Maar de economische crisis had ook Starksville geraakt. Op elke winkel die op deze donderdag open was – een grote kledingzaak, een boekwinkel, een pandjeshuis, een wapenwinkel en twee slijterijen – waren er twee die met witgekalkte ruiten leegstonden. Overal hingen borden met **TE KOOP** erop.

‘In mijn herinnering was Starksville geen slechte plek om te wonen, zelfs niet met de Jim Crow-wetten,’ zei Nana Mama weemoedig.

‘Wat zijn Crow-wetten?’ vroeg Ali fronsend.

‘Dat waren wetten tegen mensen zoals wij,’ antwoordde Nana. Ze wees met haar knokige vinger naar een leegstaande drogisterij met **LORDS** op de ruit. ‘Kijk, Lords, daar kon je ook frisdrankjes drinken. Er hing vroeger een bord waar **VERBODEN VOOR KLEURLINGEN** op stond.’

‘Heeft Martin Luther King het weggehaald?’ vroeg mijn zoon.

‘Uiteindelijk hebben we het wel aan hem te danken,’ zei ik. ‘Maar bij mijn weten is hij nooit in...’

‘Hé, daar is Scootchie!’ riep Jannie uit.